

דרושים וענפים באילן התורה
מפרי עטו של הבה"ח פ.מ. נויברט הי"ו

זמני כניסת
ויציאת השבת
כניסת שבת
7:13
יציאת שבת
8:31
הזמנים לפי אופק ירושלים ת"ז

ענף הדרושים

הקדמה ב' דברי הבנין דוד

והנה כתב הבנין
דוד בשם
המפרשים, דאם א"י
מוחזקת לנו
מאבותינו אין חטא
העגל חטא, דהרי
בנ"י עבדו בשיתוף,
וב"נ אינו מצווה על השיתוף, והרי קבלת התורה הייתה
בכפייה, ויש לנו מודעא רבה לאורייתא שקיבלנוהו באונס,
ואפי' שתליוהו זובין זבינהו זבינא, ואין טענת אונס וא"כ אין

לנו דין ב"נ, מ"מ הטעם
שיש לנו דין תליוהו זובין,
זה מפני שזכינו לא"י,
אמנם אם א"י כבר
מוחזקת לנו מאבותינו,
א"כ לא זכינו בזה בעת
קבלת התורה, ושוב יש
לנו טענת אונס, ויש לנו
דין ב"נ, ולא חטאנו בעגל,
ע"כ תוכן הדברים.

סיכום ב' הדברים ביחד
ולפי"ז יוצא דאם א"י
מוחזקת מאבותינו, א"כ
לא חטאו בעגל, שא"י
זכינו כבר מאבותינו, ואין
זה תליוהו זובין שזבינהו
זבינהו, וא"כ יש טענת
אונס, ובנ"י עבדו בשיתוף
ובשיתוף, וב"נ אינו מצווה,
ושפיר יש לבנ"י דין ב"נ
ולא חטאו בעגל, וא"כ
משרע"ה יכול היה להיכנס
לא"י, ולא היה בעיה, וזה
מפני שבשדה אחוזה אין
יכול לפרוץ, והיו בנ"י

יכולים לחשדו ששלח מרגלים כדי שיהושע יהיה מדבר רע
על הארץ, כדי שהוא יכנס לא"י.

סיום הדברים וביאור המדרש

והשתא א"ש המדרש בקשתיהו ולא מצאתיהו בעגל שאין
טעות אונס לבנ"י, שהרי א"י אינה מוחזקת מאבותינו, וא"כ
זכו בשכר קבלת התורה לא"י, והו"ל תליוהו זוכין שזבינהו
זבינהו, וא"כ אין לבנ"י טענת אונס, והיה להם דין ישראל,
וחטאו שעבדו בשיתוף, שלישראל אסור לעבוד בשיתוף,
וא"כ משרע"ה לא היה יכול לבוא לא"י, שהרי יכול לפרוץ
גדר וא"כ אין לחשוש בו ששלח את יהושע, ושפיר אמר
קראתיו ולא עננו במרגלים, שחטאו שדיברו רע על הארץ,
שלא היה להם מה לחשוש במשרע"ה שמילא לא יכול
להיכנס לארץ, ורצו לשלוח מרגלים כדי לדבר רע על הארץ,
אז קראתיו ולא עננו במרגלים, וא"ש בעזה"י.

דרוש לפרשת שלח

הקדם מדרש פליאה בפרשת שלח

במדרש פליאה לפרשת שלח בקשתיהו ולא מצאתיהו –
בעגל, קראתיו ולא ענני – במרגלים.

ביאר המדרש בהקדם דברי העיר דוד

ונ"ל המדרש והקדם דברי העיר דוד, וז"ל: נקדים תחלה
גמרא בסנהדרין בפרק ב' ר' יוסי אומר כל האמור בפרשת
מלך מלך מותר בו וכו'. איתא במפרשים משה לא בא לא"י
משום שה' מלך וכל האמור
בפרשת מלך מלך מותר בו
לפיכך לא בא לא"י דמשום אי
היה בא לא"י היה פרוץ גדר
לעשות מה שירצה משום שמלך
מותר בו. ואיתא בתוספות
בסנהדרין דף כ' הא דאמר כל
האמור בפרשה מלך מלך מותר
בו דוקא בשדה מקנה אבל בשדה
אחוזה שירש מאבותיו לא. וזה
הכלל אם א"י מחזקת מאבותינו
יכול משה לבא לא"י מפני שא"י
לנו מירושת אבותינו ולא היה
יכול משה לפרוץ גדר מה שירצה
אבל אם הוא אינו מירושת
אבותינו לא היה יכול משה לבא
לא"י מפני פרץ גדר. ואיתא
במפורשים טעם שהתפלל משה
על יהושע קה יושעך שלא
יחשבו למשה ששלח משה את
יהושע כדי שיוציא דבה על
הארץ ויחטא ומשה יכניסם לא"י
אך אימתי יכולי לחושדיה אותו
כשיכול משה לבא לא"י דהיינו
כשא"י מירושת אבותינו ואין
למלך רשות לעשות ולפרוץ גדר

כפירוש תוספות דסנהדרין הנ"ל אבל כשלא יכול לבוא לא"י
דהיינו שהוא אינו מירושת אבותינו והיה משה יכול לעשות
מה שירצה, ע"כ דבריו.

סיכום הדברים

היוצא לנו בזה דאם א"י מוחזקת מאבותינו ואין למלך רשות
לפרוץ גדר, שבשדה אחוזה אין יכול לעשות מה שרוצה, א"כ
אפשר לחשוש במשה ששלח את יהושע כדי שידבר חלילה
רע על הארץ, כדי שיכנס הוא (משרע"ה) לא"י, ויכול להיכנס
לא"י שבשדה אחוזה אינו יכול לעשות מה שרוצה, אמנם אם
אין א"י מוחזקת מאבותינו ובשמה מקנה יכול לפרוץ גדר, לא
יחשדו בו למה שלח את יהושע, ואם רוצה משרע"ה שישלח
ואין חשש בזה.

~ פרשת בהעלותך ~

השובה ניצחת

ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר... זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים

רבי חיים מבריסק פגש באחד מתלמידיו שפרק עול תורה ומצוות. כשנתקל התלמיד בדמותו האצילית של הרב ובעיניו החודת שנעצו בו מבט נוקב וכואב, מיהר להצטדק ולנמק מדוע החליט להפנות עורף לדרך התורה. "שאלות שונות באמונה הציקו לי, ולכן החלטתי לשנות את דרכי". הוא הציע שיציג לרב את שאלותיו, כדי לשמוע תשובה. "לכל שאלה יש תשובה - ענה ר' חיים - אלא שאין כוונתי להשחית את זמני, שכן שאלותי אינן שאלות כלל, אלא תירוצים, שנועדו להשקיט את מצפונך ולהצדיק את נטייתך ללכת אחר תאוותיך. יצרך הרע ורצונך לעשות כל שליבך חפץ, הם הם שגרמו לך לפרוק עול תורה ומצוות. אותן שאלות באמונה נועדו רק לתת מסווה אידיאולוגי 'מכובד' להליכתך אחר היצרים השפלים, ולפיכך, לא שאלות הן שאלותיך, אלא תירוצים..."

רעיון זה - הורו בעלי המוסר - בא לידי ביטוי גם בפרשת השבוע. בני ישראל התלוננו ואמרו: "מי יאכלנו בשר, זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, את הקישואים ואת האבטיחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים, ועתה נפשונו יבשה אין כל, בלתי אל המן עינינו" (יא, ד-ו). מקרב האספסוף עלתה "שאלה באמונה", כביכול, "מי יאכלנו בשר"? הם פקפקו ביכולת הקב"ה להביא להם בשר במדבר. אין ספק שמדובר בשאלה תמוהה ומקוממת. האספסוף נמנה על הדור שיצא בניסים גלויים מבית עבדים, שראה את מכות מצרים, שהים נקרע בפניו - וכי לאחר כל זאת יש מקום להטיל פקפוק ביכולת הבורא? סיכס ר' חיים מבריסק את דבריו ואמר: "שאלות באמונה" המושמעות מפי פורקי עול בעלי תאוה, הנוהים אחר יצרם הרע, אינן שאלות, אלא תירוצים, שנועדו להצדיק את דרכם הקלוקלת. (גיליון ליקוטי שמואל)

דרך צחות

"על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחננו"
מעשה בתלמיד חכם נכבד מירושלים שנסע לחו"ל לאסוף כסף לשיבתו. במטוס פגש בגאון רבי דן סגל. החלו לשוחח בדברי תורה, בין הדברים הזכיר כי זו הפעם הראשונה שהוא נוסע לחו"ל לאסוף כסף, וסיפר על החששות המקננים בליבו. אמר לו: "רבי עצה לי אליך, כשאתה נכנס לגביירים לבקש מהם תרומה, אל תדבר אל הגביר, דבר אל הקב"ה ישירות, הגביר רק שומע!!!"

תלמיד חכם עשה כדבריו, ואכן ראה ברכה מיוחדת, בכל כתובת קיבל סכום יפה מאד.

במהלך שהותו בחו"ל הגיע לאדם עשיר, שבשעה שנתנו לו בארץ את כתובתו, אמרו לו כי העשיר הזה תמיד דורש בשלומך ושלוש משפחתך. סיפר אותו תלמיד חכם: 'הפעם הרגשתי אני בא בזכות עצמי, אני אדבר אליו כחבר... נכנסתי לביתו של אותו גביר ואכן כיבד אותי כראוי, ושאל בשלומי, ומה מעשי, ואמר כי מאד היה רוצה להשתתף ולזכות בהחזקת הישיבה. הרגשתי סוף סוף "עושי לי עם מי לדבר", ודיברתי אליו כחבר שיעזור לי. ואז כשסיימנו, הלה הוציא מכיסו שטר של... חמש דולר ונתננו ליי!!!' ("נר לשולחן שבת")

פניני האור החיים הקי

"ואל העם תאמר התקדשו למחר, ואכלתם בשר, כי בכתים באזני ה' לאמר מי יאכלנו בשר, כי טוב לנו במצרים וגו'." "כי בכיתם" משמע כי יקפיד ה' על הבכיה, וצריך לדעת מה כעור יש בבכיה מצד עצמו?

ונראה כי טעם ההקפדה היא לצד שהבכיה יורה על חסרו המוחלט בשלילת ההשגה (ייאוש), שאם לא כן היה לכם לשאול מה כבן השואל מאביו את אשר תאוהו נפשו, וממה שהבכיה יורה כי הדבר מוחלט אצלם כי ה' אין לו כח חס ושלום לתת שאלתם והוא מה שדקדק לומר "מי יאכלנו" לומר שאין מי שיוכל לעשות דבר זה, וזו כפירה ביכולת ה' על כל ברוך הוא ע"כ. אל תאמר להטיל דופי ולחשוב מחשבות שאינן טובות, הקב"ה יכול הכל רק תאמין תבקש ותקבל!

צדיקי הדורות

"ויצעק העם אל משה, ויתפלל משה אל ה', ותשקע האש"

העם - ולא הכשרים בו - התאוננו, והיה הדבר רע בעיני ה'. חרה אפן, ובערה בהם אש, רחמנא ליצלן. "ויצעק העם אל משה, ויתפלל משה אל ה', ותשקע האש". שקעה במקומה בארץ, כתב רש"י. שאילו הייתה חוזרת לאחת הרוחות, היה מקפלת ושורפת תחתיה כל אותו הרוח.

נספר מעשה שהיה. מעשה נפלא כשלעצמו, ויפה שבעתיים כשמפיקים ממנו את לקחו. בימי מלחמת נפוליאון, כשהקיסר הצרפתי כבש את אירופה בסערה, הגיעו גדודיו לעיר קטנה בפולניה. קו'ניץ שמה. באחד הימים פרצה במקום שריפה. וזה דבר השריפות, שהיו מכלות כפרים ועיירות לעיתים תכופות. הבתים עשויים היו עץ, והגגות מחופים קש. ובכל בקתה תנור, אותו הסיקו ללא הרף בימות הגשמים, להחזיק מעמד בקור הנורא

ולבישול ואפיה. ולכל תנור ארוכה, לנקז את העשן הרב. די היה בהתלהטות האש ובכמה גצים שיצאו מאחת הארובות, כדי שגג הקש יתלקח, הבקתה תעלה באש, הרוח תסיט אותה לבקתה הבאה, ורחוב שלם יהיה תוך דקות לאודי פחמים.

דא עקא, שכאשר הייתה פורצת שריפה, לא היו ברזי שריפות בנמצא. לא היו כלל ברזים בנמצא. הייתה באר שכונתית, בה שאבו מים בדליים. וכשהייתה פורצת שריפה, היו הכל רצים בדליים חצי מלאים, שהיו כיריקות ננסים מול עמוד האש הרועם, הכובש בקתה אחר בקתה ללא רחם... לאושרם של תושבי קו'ניץ שהה בעירם חיל הכיבוש. ומפקדו ראה עצמו מחויב לשלום נתיניו ורכושם. מיד העניק את חייליו החסונים והורה להם לשאוב מים ולהעבירם בשרשרת למקום השריפה המשתוללת. פעולה שהיה בה משום הבעת רצון טוב יותר מאשר תועלת...

ובקו'ניץ פעל באותם ימים איש צדיק, איש א-לקים קדוש, המגיד מקו'ניץ זצ"ל, שר התורה ועמוד העבודה, גאון בנגלה ובנסתר. חלש וידוע חולי מנעוריו, שכאשר הגיע לעבודת הבורא היה מתגבר כארי, ללא מליצה. כאשר השריפה השתוללה, והייתה סכנה שתכלה את העיר כולה, ביקש המגיד הקדוש שיישאוהו אל מקום השריפה. עשו כן. נשאוהו ממיטתו והושיבוהו על כיסא. הביאוהו למקום השריפה, בו עמלו החיילים לשווא. העמידו את הכיסא לארץ והמגיד הקדוש הביט באש - וראה זה פלא. היא התערבלה לפתע, התכנסה במקומה, והחלה לדעוך. תוך רגע קט שקעה האש. נפעם ונרגש הודה הגנרל לרב הקדוש, הצדיק.

לא עבר זמן רב, והגדוד הצטווה להמשיך במסעו לתוככי רוסיה, שם ספג הצבא הצרפתי את מפתלו הניצחת ונמלט בעור שיניו מערבה. נסוג מרוסיה ופולין, ושב לצרפת דרך גרמניה. ושם, בגרמניה, הודיעו לגנרל ששריפה פרצה בעיר. יואיל לשלוח את חיילי הגדוד לעזור בפעולות הכיבוש. "אין צורך בכך", אמר הגנרל. מיהר למקום השריפה והורה להביא בפניו את הרב המקומי.

הרב הובא, רב "מתקדם", זקנקנו קצוץ ומטופח, עניבתו מסומרת למקומה בסיכת פנינה, וכנפות מעילו המהודר מתנפנפות ברוח. התייצב לפני הגנרל, שהורה בשרביטו על האש המשתוללת. "כבודו הוא הרב המקומי?" שאל הגנרל. "אכן כן", השיב הרב. "אם כן, יואיל נא לכבות את השריפה!" פקד הגנרל. "אין, כיצד?! תמה הרב. "מה פירוש אין? יבית כבודו באש, ותשקע!". הרב היה המום. לא הבין. "איני יכול!" הצטדק. "אם כן. אינך רב! מתחזה אתה", הרעים הגנרל. ובו במקום הדיחו ממשרתו, והורה להלקותו חמישים מלקות... מעשה שהיה הוא, אבל כאן הובא משום הסמליות שבו.

מדרש פליאה מצינו באותה אש ששקעה. שקעה, אומר המדרש, אבל

לא דעכה. אלא "שקעה בארץ ולא חזרה עוד למקומה, אלא נכנסה אל אוהל מועד, וכל קרבנות שהיו ישראל מקריבין במדבר אותה אש יצאת ואוכלת אותם". מופלאים הדברים: כדי לאכול את הקרבנות, ירדה אש מן השמים ושרתה על המזבח כל ימי המדבר, עד לבניית בית המקדש בו נבנה מזבח אבנים, ושוב ירדה עליו אש מן השמים ושרתה עליו עד לחורבן הבית. ואף במקדש שני ירדה אש מן השמים, ובחנכת המזבח בימי החשמנאים. אש קדושה ועילאית. כיצד יובן אפוא שהאש שירדה מן השמים לכלות במתאוננים, אש של הקפדה ועונש, הייתה לאש ריזוי וקודש!

ותשובת הדברים, בהסברו של הגאון הקדוש רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל בעניין חטא המתאוננים ויסודם, שמשפטי שמים במידה כנגד מידה. דור המבול חטאו בתאוה וניצחו במים, סמל התאוות, ועוד: ברותחין קלקלו (אש התאוות) וברותחין נידונו. ליוצא בכך, חטא המתאוננים היה, "כי היו מדברים במו נפשם כאשר יעשו הכואבים. והיה רע בעיני ה', שהיה להם ללכת אחריו בשמחה ובטוב לבב מרוב כל טובה אשר נתן להם. והם היו כאנוסים ומוכרחים, מתאוננים ומתרעמים על עניינם", כתב רבינו הרמב"ן זצ"ל. ממה נובעת התמרמרות זו, מה מקורה? זאת רמז הבורא יתברך בעונשם. יש שני סוגי בני אדם. יש קרים ואדישים, רפי ידיים ונסרכים. משלימים עם כל מצב. ויש כאלו התוססים, מתלהבים ומתלהמים. השאלה היא, לאיזה כיוון הם חותרים, מה מבקשים הם להשיג. המתאוננים, המתלוננים, מלאי הטענות והטרוניות. לאיזה סוג הם שייכות? לכאורה, לסוג הראשון, הנרפה והאדיש, המוצא פורקן במחאות רפות ואי שביעות רצון. ברם, רבותינו השמיענו, שאש הגיהנום היא השתקפות להט העבירה. והנרפים והאדישים למצוות, נידונים בגיהנום של שלג. המתלוננים נידונו באש, ועונשם גילה לנו את סודם: אמנם נסרכו כבעל כרחם אחר עמודי האש והענן, והכל היה עליהם לטורח. אך לא רפיון ותסכול כאן, ההיפך הוא הנכון: מדוע חשים הם כך, משום שנוערת בהם אש התשוקה להימצא במקום אחר. לשקוע בתאוות, להתהולל ולהסתאב!

והרי זה פוקח עיניים, ומרעיש לב! אם ראית אדם שאיננו מוצא מקומו ברוחניות, שמשמענו בשיעור תורה, שהתפילה עליו לטורח, הסיבה אחת: מעייניו במקום אחר, לבו בעולם אחר. "כי מן הנמנע שתתבסס אהבת הבורא בליבנו, עם התבסס אהבת העולם בנו", "זכר אמר אחד מן החכמים: כאשר לא יתחברו בכלי אחד המים והאש, כן לא יתחבר בלב אחד אהבת העולם הזה ואהבת העולם הבא!"

מה, אם כן, העצה? משה רבינו בא, מנחיל התורה, והשקיע את האש. לא כיבה אותה, לא הדעיך אותה. אלא השקיעה בארץ, "עשאה שקועה וטבועה בכל חלקי מעשי איש הישראלי, שקוע ומקושר במצוות התורה". וביאורו: אש התאוות הוא אש זרה, אש חיצונית, אש הורסת ואינה בונה. אש המותירה אחריה אדמה

חרוכה. אבל אש התורה והמצוות בונה את האדם, מיישרת אורחותיו, ממלאתו תוכן, מזככת ומזככת וגודשת: "תלמידי חכמים, כל גופם אש!" ומטרה, מטרת המורה וההורה ומטרת האדם משיפורו העצמי, אינה לדכא את האש, אלא להפנימה ולנתבה. להפכה לאש שעל המזבח, לאש קודש ושלהבת התקרבות לבורא! ומכאן – לסיפור מעשה שהיה, סיפור כה מאלף!

בזמנו, לפני כיוכל, היה בחור בישיבת פוניבז' שלא מצא סיפוקו בלימוד התורה. את עולמו מצא בתנועת נוער דתית, בפעילות ובהדרכה. הישיבה דרשה התמסרות מלאה ללימוד, הבחור סירב, ומצא עצמו מחוץ לכתליה. נרשם לישיבה אחרת, אבל גם בה המשיך בפעילותו, והגיע לעימותים עם ההנהלה. חברו, שחרד מפני הבהות, נועץ במרן ה"חזון איש" זצ"ל וביקש רשותו להביא את הבחור. הרשות ניתנת. שייכנע את הבחור לבוא עמו על ה"חזון איש". האיר לו ה"חזון איש" פנים, שאלו מה לומדים עתה בישיבה, בקושי ידע. ה"חזון איש" התייחס לכך בסלחנות, והחל חוזר בפניו במתיקות עצומה על דברי הגמרא ושיטת התוספות, והיו הדברים מאירים ושמיחים. לפתע הדהימם בקושיא עצומה על דברי התוספות. החבר, ששלט בסוגיא על בוריה, ניסה ליישב את הקושיא, וללא הצלחה. חיך ה"חזון איש", ואמר: "לא נורא. חזרו לישיבה, ותחשבו בעניין. שאלו את רבותיכם. בשבוע הבא אני מצפה לראותכם, ותשובה בפיהם!" כך נפרד מהם, בברכת הצלחה. חזרו לישיבה, והחבר מיהר לשוב על עקבותיו. נכנס אל ה"חזון איש" ובפיו פליאה: "רבי, הלא הבאתי אותו בגלל פעילותו בחברת הנוער, המסכנת את שהותו בישיבה – מדוע לא הזכיר זאת, אף לא ברמז!" וה"חזון איש" ענה במשפט מפתח: "אי אפשר לקחת משהו מאדם, בלא להעניק לו דבר אחד בתמורה! אם מוצא הוא עולמו בתנועת הנוער, וינתקוהו ממנה – גם אם יישמע ויצייט, גם אם יצליחו, ייפול לדכדוך ולשיממון. לא זו הדרך. יש לנתב את האש, לעשותה לאש של מזבח: להקנות לו טעם בלימוד התורה, הרגשת נועם תורה. וזאת נעשה באמצעות הקושיא, והציפיה לתשובה, והדין בה, והשאלה הבאה".

כן, כיום מכהן הבחור כראש ישיבה. כך פעל משה רבינו, וכך צריך לפעול כל רועה נאמן. כל מורה והורה! לא לדכא את האש, אלא להפכה ל"אש של מזבח!"

ענף המעשיות

האדמו"ר מווארקא
הרה"ק ר' מרדכי מנחם מנדל זצוק"ל
בן הרה"ק ר' ישראל יצחק זצוק"ל
נלב"ט ט"ז סיון תרכ"ח

השותק הנפלא

בחתונה הגדולה של הרבנית לאה בתה של הרבנית בלימלי בת רבי יצחק מווארקא, המתה עיר ווארשא מקול המון חוגג, אלפי חסידים התקהלו ובאו, עתה המה מקיפים את השולחן בו מסובים גדולי הדור ומאורי החסידות.

מקום מי יפקד מחתונה רבת יחס זו, בה השתדכו נכדיהם של רבי ישע"ל מפרגה ורבי יצחק מווארקא? גדולי ישראל, עשרות אדמו"רים קרובי משפחה וקרובי נפש, התכנסו ובאו אל החתונה כשהמוני חסידיהם מלוים אותם.

בראש השולחן ישבו הצדיק הישיש רבי ישע"ל מפרגה, בעל הח' הרי"מ והמחותנים שני בניו של האדמו"ר הזקן מווארקא זצ"ל שכבר עלה וישב בישיבה של מעלה, הרבי מאמשינוב והרבי הצעיר מווארקא.

כנהוג בשלחן אשר גדולי הדור עוטרם אותו, נשמעו מדי פעם דברי תורה וחסידות שנבלעו בצמאון על ידי קהל השומעים אשר זכו להתבשם לאורם של אבות ורועי החסידות.

בין האדמו"רים בלטה דמותו הטמירה של הרבי הצעיר מווארקא, אשר כל עת החתונה ישב ושתק כדרכו. אך לאחר שרוב יושבי השולחן אמרו את חלקם בד"ת, פנה בעל הח' הרי"מ שה' מגדולי ווארשא, ידידו ורעו של הצדיק מווארקא, אל הרבי הצעיר: יאמר נא הרבי מווארקא תורה.

אך הרבי מווארקא, כדרכו, ישב והמשיך בשתיקתו המסתורית.

לא הרפה החידושי הרי"מ ממנו ואמר: אני פוקד עליך לומר תורה.

ואז ננער הרבי מווארקא לומר את דברו, ששקט השתרר בין הקהל:

שמעון העמסוני היה דורש כל את"ן שבתורה, כיון שהגיע ל"את ה' אלקיך תירא" פירש, הרבי מווארקא אמר את המאמר הנ"ל וסיים בשאגה: "אז מ'האט מורא פון גאט זאגט מען נישט". אם יראים את השם אי אפשר לומר...

והמשיך בשתיקתו, כשכל גדולי הדור נדהמים מתורתו זו. (הצדיק השותק)

החננויות החדשות

בעיירה ראדום אשר בפולין, היתה רחבה גדולה, ובה חנויות לרוב השייכות ליהודים. חנויות אלו היו עתיקות מאד, כפופות ומטות ליפול, אך בפי היהודים היו נקראות "החננויות החדשות", על שום מעשה שהיה.

בימי הרבי הרמ"מ גזרה עירית ראדום גזירה, ונתנה צו הריסה לחננויות דלות אלו, אשר חייהם ופרנסתם של הרבה משפחות יהודיות היו תלויים בהן, בטענה שחנויות אלו מכערות את מראה העיר. מכוכה רבה היתה בעיר, בכיות המשפחות העניות עלו עד לב השמים, וכל מיני השתדלויות לא הועילו.

בעיר נודע, שהאדמו"ר מווארקא נמצא לא רחוק מן העיר, בעיר פשיסחא. נסעו כמה יהודים לבקש מן האדמו"ר, שיתפלל עבור עניי העיר, לבטל את הגזירה.

שמע האדמו"ר הרמ"מ את בקשת בני העיר, והורה להם ליפות כמה שאפשר את מראה החנויות, כשהוא יעבור מפשיסחא לביתו שבווארקא, יעצור בדרך בראדום לראות את החנויות.

עבר האדמו"ר בראדום, וצויה לעצור מרכבתו ליד אותם חנויות, הסתכל האדמו"ר בחנויות, ופנה לסובבים אותו: "אני רואה כאן חנויות חדשות".

כשהגיעה שוב ביקורת מהעירייה בטלה הגזירה, ומאז נקראו אותן חנויות "החננויות החדשות". (הצדיק השותק)

דו"ח חנייה משתלם!

עכו, שעת ערב מוקדמת, בשכונה קטנה ושכוחה בפאתי העיר העתיקה. הרב ראובן ג. נעתר להפצרות אביו, ושם פעמיו לדרך ארוכה ממרכז הארץ, כדי לבקר את דודו הזקן המתגוררת בעכו. זמן רב היטלטל בדרכים, הדלק עלה סכום נכבד, עתה – כבר הגיע ליעד, עליו רק לחפש חנייה, אך הוא מתקשה למוצאה...

בלית ברירה, הוא מתחיל לחשב כי שעת הערב הגיעה, וכנראה הפקחים כבר אינם. בנוסף, יש לו מקום לחנות כשרוב הרכב חונה כחוק, רק מיעוטו על האדום לבן. נו, הלא צריך להגיע לכאן פקח חרוץ ומרגיז במיוחד כדי שהעניין יעלה לי בדו"ח – הוא מסכם, וכשהנעשית לו כהיתר' הופך למושלם – הוא מדומם מנוע ועולה לבית הדוד. שעה ארוכה ישבו ושוחחו בנעימות, על הילדים והנכדים, התחביבים והזכרונות, הנוסטלגיות והתוכניות לעתיד. הדוד זכר אותו היטב, וגם התרגש מאוד מביקורו הפתאומי. אך כשהוא יורד לרכב, שוד ושבר – הפתעה לא נעימה המתינה לו על השמשה הקדמית...

מסתבר שבעכו פקחי החנייה חרוצים במלאכתם, חרוצים מדי... למרות שהיתה זו שעת ערב – הם עדיין בעבודה, למרות שהסביבה שקטה – הם עדיין מתרוצצים, ולמרות שרוב הרכב חונה כחוק – הפקח חד העין הבחין גם הבחין בחריגה על האדום-לבן, והותיר דו"ח חנייה על סך 500 ש"ח, טבין ותקילין. הוא הנאשם, מס' הרכב שלו הוא המופיע בנידון, וחמש מאות השקלים – זה מה שייגרע מחשבון הבנק שלו, כל זאת בהנחה שישלם מיד, ללא ריביות והצמדות...

ר' ראובן הפך מתוסכל מרגע לרגע. הן הקדיש את מיטב שעותיו למען מטרה נעלית, שילם לא מעט דלק ושעות עבודה, והחישבו שלו היה כמעט נכון – שלא אמור לקרות כלום. אז למה? למה נגזרה עליו הוצאה נוספת של 500 שקלים? סתם, על חנייה שלא מפריעה לאיש, רק כי בדיוק היום הפקח היה חרוץ מדי?!

שבוע ימים חלף עבר. הוא כבר שילם את הדו"ח במועדו, כמעט ושכח מהעניין. ואז, ביום בהיר, הגיעה אליו מעטפה גדולה ונוצצת, עליה התנוסס לוגו של אחד ממשרדי עורכי הדין הגדולים בארץ...

היה זה כתב תביעה מנומק להפליא, כנגד ר' ראובן. כתב התביעה מספר סיפור שלא היה ולא נברא, שבדה מלבו שותפו לשעבר של ר' ראובן השונא אותו מימים ימימה. הלה אינו פוסק מלפעול כנגדו, אבל אף פעם לא היה זה עד כדי כך...

הפעם זה היה מושלם: הלה ביים סיפור שלם, מורכב להפליא ומרושע לא פחות, בו 'מככב' ר' ראובן בתפקיד האכזר הגדול. הסיפור לווה ב'עדויות', ב'מסמכים', ואפילו ב'תמונות', כשכולם מעלים מסקנה אחת – על ר' ראובן לפצותו בסכום עתק, הואיל וגרם לו נזק אדיר...

ר' ראובן קרא את כתב התביעה המלא, הוורידים בראשו עמדו להתפוצץ

הוא מציע ללמוד מדי שבוע את פרשת השבוע עם פירוש רש"י, כי לימוד זה מסוגל לקבע בליבנו את האמונה, לחזקה ולאמצה בעומק הנפש! הבה נאמץ את המתנה הזו בכל הלב, נלמד מדי שבוע חומש עם רש"י, ומעבר לרווח הלימוד – נרוויח גם שליבנו יתחזק באמונה, ונחוש את התחושה הנפלאה של להיות חבוקים בידיים הטובות בעולם!

(פניני פרשת השבוע)

משל וזמשל

ממי כדאי לקבל עצה...

בפרשת השבוע מציינת התורה בקשר לגיל הפרישה בעבודת המשכה: "ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד". מבאר רש"י: אבל חוזר הוא לנעילת השערים.

המשנה באבות אומרת: "בן חמישים לעצה", מביא רבי עובדיה מברטנורא ראייה מפרשת השבוע: שנאמר בלויים: "ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו וגו'" ומהו השירות? שיתן להם עצה.

ונשאלת השאלה: באיזו עצה מדובר כאן? בעל חידושי הרי"ם מביא משל למה הדבר דומה: מעשה באדם שתעה ביער ובמשך כמה ימים לא ידע איך לצאת ממנו. לפתע ראה זקן אחד הולך לקראתו ושמו שמחה גדולה. אמר בלבו: ממנו ואוכל בוודאי לדעת את הדרך הנכונה לצאת מן היער. שאל אותו: היכן הדרך לצאת מן היער? ענה לו הישיש: גם אני כמוך - אינני יודע, כבר שבעים שנה אני תועה כאן, רק דבר אחד אני יכול לומר לך בוודאות: בדרך שהלכתי אני - אתה אל תלך, שבדרך זו טועים. אבל את הדרך הנכונה שיש לך ללכת - את זה עליך למצוא בעצמך...

את העצה הזו אומר החידושי הרי"ם, יכול בן חמישים לתת - "לשמור משמרת" לעמוד על המשמר "לנעילת שערים", איזה שער לנעול כדי שלא להיכנס שם. כמה הקשבה וקבלת עול נדרשת מאתנו בקבלת עצה מחכם,

מסופר שסוחר אחד הגיע אל הרב כדי לבקש את עצתו ואת ברכתו. אחרי שהקשיב לדאגותיו של איש העסקים ונתן לו את עצתו בענייני מסחרו. שאל אותו הרב: "מה עם ילדיך?" "מעולה", השיב הרב הגאה. "הם מקבלים ציונים! גבוהים בבית הספר - ממש מצליחים!" אין ספק שהם יקבלו לאוניברסיטאות הטובות ביותר במדינה..." "וימה בקשר לחינוך היהודי שלהם? מדוע שלא תשלח אותם ללמוד בישיבה?, וכך יהפכו הם ליהודים שומרי מצוות בד בבד עם ידיעותיהם?" "כבוד הרב... זה עולם אחר כאן, בחו"ל. השכונה שאני חי בה... החברים שלהם... זה פשוט לא מתאים... אתה מבין..." "התורה נצחית בכל המקומות ובכל הזמנים!", התעקש הרב. "אמריקה לא שונה כלל בעניין זה. אתה יכול וחיובי לתת לילדיך חינוך יהודי!" איש העסקים המשיך להתווכח ועמד על שלו. הרב לא הירפה ממנו ולמרות כל תחנוניו הסוחר נשאר בסירובו.

מזעם. הוא הסמיק כל כולו, נחרד לגלות לאיזו דיוטא תחתונה הידרדר שונאו - שהיה פעם שותפו. פשוט סיפור מצוץ מהאצבע, אבל הוא בנוי כל כך טוב, כה מבוסס, כה חזק. רבונו של עולם - איך יוצאים מזה? איך מסיימים את מסכת הרדיפות המיותרת הזו?!

בהחלטה של רגע הוא בודק שוב את התאריך, ואז - בת שחוק מסתמנת על שפתיו, הוא אפילו לא זקוק לעורך דין... די בו בדו"ח החנייה המרשיע' כדי לנפנף את התביעה ולהופכה לאבק פורח, ולקינוח - יבקש מעריית עכו את התמונות המוכיחות כי רכבו חנה בעכו באותו יום ובאותה שעה...

הוא אפילו לא טרח להגיב לעורך הדין, פשוט המתין בשלווה ליום המשפט. כשהגיע הרגע הגדול, ולאחר שכתב התביעה הורקא, הומחש והודגם, הוציא ר' ראובן את הדו"ח והתמונות מכיסו, והפך את התביעה, ואיתה גם את התובע ועורך דינו - לחוכא ואיטולא...

הוא יצא מבית המשפט כשידו על העליונה, שכן השופט גזר על התובע פיצויים מוגדלים על תביעת שווא, כשהוא קבוע בפסק הדין בנימת הומור: 'גם כשיבקש תובע להעליל על הנתבע, מתבקש ממנו לפחות לתפור את העלילה יפה למידותיו של הנתבע, ולא לביים סיפור שלא יכול היה להתרחש...'

ור' ראובן המאושר, לא נותר לו אלא לשפשף את עינו בהודאה לבורא יתברך על השגחתו העליונה הצמודה, על הדו"ח שהפך אותו למאושר. בזמנו - זה היה מתסכל ומביך, עתה הוא מבין כי היתה לכך תוכנית ברורה ומוגדרת מראש, מסבב כל הסיבות שלח את פקחי עיריית עכו להיות חרוצים בערבו של יום, כדי להצילו מיד הקמים עליו להזיקו!

את סיפורו זה, שמענו מר' ראובן עצמו, כדי ללמד את כולנו: פעמים רבות, כשמשהו נתקע או מסתבך, אנו הופכים מתוסכלים ואובדי עצות, מבלבלים ונבוכים. בסופו של דבר יסתבר כי הכל לטובתנו, בורא עולם כיוון את התוכנית בצורה הטובה והנכונה ביותר!

אין לנו אלא לדעת ולהאמין, כי כל המתרחש כאן נעשה בהשגחה עליונה, בברכת שמים תמידית, בפיקוח נעים וקרוב על כל תהלוכות בני האדם. הבה נזכור כי הכל נעשה בחסדו יתברך ובהשגחתו העליונה, ואזי נוכל להתמודד טוב יותר עם הקשיים שלנו, מתוך אמונה שהאבא הטוב והרחום שלנו מוביל אותנו למקום הטוב ביותר!

האמונה בהישג יד!
את גודל הרווח ועוצמת החוויה האמונית, מכיר כל אחד מאיתנו. זה מאפשר לנו להישען על אבינו האהוב, לחוש בטוחים בידי ומאמינים שהוא עושה עבורנו רק טוב. אלא שבשעת קושי או התמודדות, שב ועולה הקושי להמשיך להאמין בכל הכח, לדעת, ובגם מה שקורה עכשיו - הכל ממנו, וגם אם איננו מבינים כמה ולמה - זה הכי טוב עבורנו...

כדי להתגבר על זה, העניק לנו ה'חפץ חיים' זצ"ל עצת זהב, מתנה מיוחדת ונכבדה. בספרו 'זכור למרים' פרק כ"א,

כמה פתיחות וקבלה נדרשת בקבלת עצה... (גיליון ליקוטי שמואל)

שני, ביחס לחינוך הילדים - שזהו התחום לו הקדשנו את כל חיינו אני ואבותיי - אתה לא מוכן לקבל את עצתי?!"

"אני לא מבין", אמר לבסוף הרב. "לא אני ולא אבא שלי עסקנו מעולם במסחר. אך בכל זאת הגעת לכאן מרחוק לבקש את עצתך על ההחלטות העסקיות החשובות לך ביותר. ומצד

פרשת שלח

תקופה ארוכה, וחווה אז אירועים שונים.

באותה תקופה אשר שימשתי בקודש אצל הרבי מבלענדוב - מתחיל ר' פייביש את סיפורו - היה זה כאשר בנסיעתנו עברנו דרך כפר נידח קורא הרבי לעברי פייביש! לך ובדוק אם בעיירה זו שוכן פונדק יהודי, כדי שאוכל לחלץ את עצמותי ולפוש מעט מעמל הדרך המייגעת, היות שאינני מרגיש כ"כ בטוב, מה גם שזמן התפילה קרב ובא - לך והוודע! אני אכן עשיתי כדבר הרבי, זמן רב חקרתי ודרשתי עד שמצאתי פונדק יהודי. תוך כדי המתנתי דקות ספורות לבעל הבית, נכנס אברך בלבוש מהודר, וכשמבחין בי שואל אותי, ר' יהודי! הנכם מחפשים משהו? - בחושבני שלפני עומד בעל הבית בעצמו - שוטח אני לפניו את משאלתי: היות שהרבי מבלענדוב עובר דרך הכפר, ואינו מרגיש בטוב, הנני מבקש בשמו שתרושו לו לפוש מעט כשניים - שלושה שעות תחת צל קורתכם. מה! ! - מתרתח הלה מזעם - לך מפה תיכף ומיד, פה אין מקום לרבי'ס, איננו אווזים בדרכם! חזרתי אל הרבי וסיפרתי לו על הפונדקאי שהחציף לדבר כזאת. הרבי הקשיב ונענה "נו מילא, אויב נישט איז נישט" (אם לא, אז לא) ובתוך כדי כך אומר לעגלון נו, למי תחכה? בוא וניסע הלאה! עוד לפני שהספיק העגלון למשוך במושכות העגלה, אץ רץ למולם יהודי ובהבחינו בדמותו של הרבי פורץ הוא בעיניים בוכיות ואומר? רבי קדוש, לא אוכל לתת לרבי להמשיך בדרכו, רצוני עז שהרבי יכנס לביתי, בדיוק כשיהודי זה - בהצביעו עלי - היה בביתי, נעדרתי מהבית, ועכשיו סיפרה לי המשרתת, איך שאחד מקרובי משפחתי הכלים אותו, בשעה שביקש שהרבי יבוא לנוח קצת ואני ונבני יכול לסבול זאת, איזה מחוצף שפל ונבזה, האם הוא יחווה לי דעה את מי להכניס לביתי ומי לא?! ההוא כבר ספג את חלקו בזה, ועוד יקבל על זה כהנה וכהנה... קורא הרבי לעברי - זאת אומרת שהיה לך קשר עם איש זה ולא עם הפונדקאי עצמו, זה האחרון אכן נראה יהודי טוב, לפלא היה בעיני שמצויים יהודים שכאשר מבקשים מהם בקשה קטנה יסרבו בעזות פנים כזו וברוע לב, יהיה מי שיהיה אינו צריך לענות כן. פונה הרבי אל הפונדקאי - למעשה מבקש הנך שנבוא לפוש בצל קורתך, נצא מיד לדרך. בהגיענו אל הפונדק מבחין הנני ר' פייביש (באותו אברך עומד בארשת פנים חמורות סבר, ואני שומע אותו ממלמל לעצמו "אינני יודע, מדוע צריך אותם כאן". בהכנסנו לתוך הבית עמד אז חתנו של הפונדקאי - אברך יקר עדין נפש - בתוך תפילתו, רבינו התבונן בו רגעים אחדים ונענה בלשונו "ק" האברך מתפלל יפה, אמנם

"חז"ל אומרים (ע"ז כ, ב) שאסור להסתכל בבגדי צבעונין שלא יבוא לידי הרהורי עבירה. האם את זאת אתה כן מבין? - "כן" ענה ה"חכם". - "ובכן הראש שלך תקין, הבעיה היא לא בחוסר הבנה, אלא היכן הראש מונח... אם היית שקוע ברא"ש היית מבין גם את הקישור בין תכלת לכסא הכבוד". (עלי ורדים)

פגיני האור החיים הק'

"וילכו ויבואו" בדרך רמז על דרך אומרם ז"ל בעלי הסוד כי אדם גדול כשיזדמן לפנין עבודה ויגש לעשות פורחת ממנו נפשו הרמה ונכנסת בו רוח טהור ואז יקרב לעשותה שהכתובים מעידים ההמה נשיאי ישראל וגדולי הנפש לכ"ה העיד הכתוב כי בשעת מעשה הרע כשבאו למעשה לדבר דברי רשע הלכומהם אורות הקדושות מנשמתם ואז יבואו... ע"כ

כשהולך הקדושה רח"ל נכנס כל הדברים האחרים

ע"ד הצחות

"שלח לך אנשים" - למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים? לפי שלקתה מרים על עסקי דיבה שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר (רש"י).

אמר על כך רבי השיל בדרך צחות: אמרו חז"ל (ברכות ה, ב) נגעים באים על האדם כיסורים של אהבה. במה דברים אמורים אם הם באים בחשאי, ואילו נגעים שמופיעים בפרהסיא - באים בעון לשון הרע.

אצל מרים היו נגעים מפורסמים ("ויפן אהרן אל מרים: והנה מרים מצרעת כשלג"), משמע שבאו על לשון הרע. וזהו שמדייק רש"י: הרשעים הללו ראו את הנגעים ואעפ"כ לא לקחו מוסר, ודיברו לשון הרע על ארץ ישראל. (ראש יוסף)

ענף המעשיות

האדמו"ר מבלענדוב
הרה"ק ר' יעקב יצחק זצוק"ל
בן הרה"ק ר' חיים מאיר יחיאל זצוק"ל
~נלב"ע כ"ד סיון תרמ"ב~

הצלת הנשמה

הסיפור דלהלן סיפר הרה"ח ר' פייבוש'ל גריצער מחשובי חסידי הרה"ק ר' יעקב יצחק מבלענדוב זצוק"ל, אשר אף שימש בקודש

ענף הוערטער

במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום לשנה יום לשנה תשא את עונתיכם ארבעים שנה

בשם רבי יצחק חריף מובא כך: המרגלים היו בארץ ישראל ארבעים יום - שהם 960 שעות. כנגד ארבעים הימים שהיו בארץ, נענשו להיות במדבר ארבעים שנה "במספר הימים אשר תרתם את הארץ יום לשנה יום לשנה תשא את עונתיכם ארבעים שנה", (במדבר יד, לד) ארבעים שנה הן 480 חודשים. נמצא שכל חודש במדבר היה כנגד ב' שעות שהיו המרגלים בארץ ישראל. על כל שעה שהיו בארץ ישראל נענשו להיות חצי חודש במדבר.

מתוך ארבעים השנים שהיו ישראל במדבר לא כולן ממש היו כנגד חטא המרגלים "אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר עד קדש ברנע" (דברים א, ב) אחד עשר יום היה מהלך הדרך מחורב לארץ ישראל ודרך זו הרי היה עליהם לעבור בכל מקרה. אם כן יש להחסיר מארבעים השנים אחד עשר יום. זאת ועוד, עם ישראל יצאו ממצרים ב"ו בניסן ונכנסו לארץ ישראל כעבור ארבעים שנה ב' בניסן, אם כן נחסרו עוד ארבעה ימים ממנין ארבעים השנים התמימות נמצא אפוא שמתוך ארבעים השנים, יש להחסיר חמישה עשר יום שלא באו כנגד חטא המרגלים. וכאמור, חמישה עשר יום במדבר - מחצית החודש - היו כנגד שעה אחת שהיו המרגלים בארץ ישראל.

וזהו שאומר רש"י: "ואותה שעה כשרים היו" - שהשעה האחת שבה היו כשרים, מתוך סך 960 השעות שהיו בארץ ישראל - שעה זו יורדת להם ממכסת ארבעים השנים במדבר, ולכן היו ישראל במדבר ארבעים שנה חסר חמישה עשר יום. (שו"ת פני ארי')

תשובה ניצחת

ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' (טו, לח לט)

בגמרא סוטה (יז, א) "דתניא היה ר"מ אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד וכו'".

מביא בספר "עלי ורדים": שאל פעם איזה "חכם" את מרן הרב מבריסק זצ"ל על דברי הגמ' האומרת שכשאדם רואה את הציצית הוא נזכר ברבש"ע, שאינו מבין את השייכות ואינו רואה דמיון בין הדברים. ענה לו הרב מבריסק זצ"ל:

יכול להיות יותר טוב מזה". אחר שסיימנו להתפלל, נגשתי לתרמילנו כדי להוציא משם לחם לאכול – תמיד כשהיינו יוצאים לדרך לקחנו עמנו לחם כמדת הצורך – והנה שכנו עיני, אין לחם, בתוך חיפושי מצאתי כזית פת מצומצמת, אשר אינה מספקת להשביע אפילו אדם אחד, לא רציתי לספר זאת לרבינו, נגשתי לפונדקאי לבקשו אם יוכל לתת לנו חתיכת פת כדי להשביע את רעבוננו, ענה לי הלה, שבדיוק עכשיו נתרוקנה אצלו כמות הלחם, ועד שיהיה מוכן הכמות הבאה יארך זמן רב, לכן ישלח את שפחתו לאופה היהודי אשר בכפר הקרוב לקנות ממנו לחם עבור הרבי. בסופו של דבר הגיע ככר הלחם, כאשר הגישו לרבינו ספל נחושת ליטול ידיו לסעודה לא רצה להשתמש בה, והורה להביא אחר, ואחר שנטל ידיו בירך המוציא על הכזית שנשאר מתרמילו, וכשסיים לאכול הכזית, התרומם רבינו מכסאו, ובהצביעו על האברך הוא – קרוב משפחתו של הפונדקאי – נצטעק בכעס: מחוצף זה! רצה להאכילנו בפת עכ"ח!! ונתוך כך דחה את ככר הלחם מעל פניו. הלה הסמיק כולו, ופחד וחלחלה אחזתהו, פרץ בבכי עז ונפל למרגלות הרבי, בבקשו מחילה וסליחה, על העוון הנורא אשר חולל נגד הרבי, ביודעו את גודל קדושתו. לפתע כאילו ניעור מרובו ומכריז בקול: רבי, אני הולך בעצמי לתקן את העוול הנורא בהביאי ככר לחם אחר במקומו, – ומיד ברח החוצה. כל הנוכחים שהיו באותה שעה בפונדק, השתוממו למראה עיניהם, ולא הבינו את הנעשה, רק אני – מספר ר' פייביש – הבנתי שמהו קרה כאן, ומיד פניתי אל המשרתת ושאלתיה היכן קנתה את ככר הלחם, והיא אכן מיד הודתה על האמת, שהאדון שלח אותה לאופה היהודי, שמקום מגוריו הוא כבדת דרך מכאן, והאברך ההוא הבטיח לי מתת יד הגונה, שאכנס לאופה הגוי המקומי ולקנות אצלו לחם, ואכן כך עשיתי, – בשמעי מילים אלו הבנתי הכל לאשורו, אח"כ נגשתי אל בעה"ב ושאלתיו מהיכן יש לו את ספל הנחושת שהרבי מיאן ליטול בו ידיו, סיפר לי שהספל אינו שלו, ולקח אותו מגוי – שהיה חייב בו ממון רב – יחד עם עוד חפצים, כיון שלא רצה לפרוע את חובו לכן הוא מחזיקם במשכון. בנתיים נכנס האברך בהניחו על השולחן ככר לחם טרי באמרו זהו פת ישראל כשר. כל הסובבים נטלו ידיהם לסעודה, כמובן שסעודת השחרית עברה על כולם בחיל ורעדה בראותם עין בעין את עיניו הצופיות והטהורות של רבינו, לאחר ברכת המזון, נענה רבינו להאברך ההוא, ולחתנו של הפונדקאי, אברכים יקרים בואו נטייל קצת, ואלי אומר הרבי: פייביש! הנך יכול להורות לעגלון שימשיך לנסוע. אני עליתי על המרכבה ונסענו באיטיות, בהשיחנו בהילוכו של הרבי כשהאברך מימנו, וחתנו של הפונדקאי משמאלו, פוסעים הם מעדנות ומשוחחים, לפתע התקדרו העבים וגשם עז ניתן ארצה, משך כרבע שעה, ולאחר מכן החלו העננים להתבהר אט אט, ושמש זורחת יצאה על הארץ. לאחר כבדת דרך עלה הרבי

על המרכבה, והאברך שח לי באוזני, שהיו לו נסים, שלא נרטב כולו מהגשם העז, בשעה שהרבי הלך רגוע, במלבושו הקיצי הדק, כאילו היה זה ביום קיצי בהיר, ונשארו יבשים כאילו הטיפות דילגו מעליהם. אנו נסענו, בהשאירו את שני האברכים, אשר קשתה עליהם מאד צער הפרידה, הזדמנות כזאת הרי היא נדירה ביותר. אני שכחתי לגמרי מכל הסיפור הלוה, עד שלאחר שנים נודע לי על אותו אברך שבזמן ההוא כבר נתפס להשכלה רח"ל, וירד מטה מטה מדרך הישר. ומני אז נהפך לאיש אחר ונתפס לאיש החסידות בהתלהבות עצומה, וכאשר שמע ממישהו שנוסע לבלענדוב, היה מחבקו ומגפהו, בספרו לו את כל אשר קרהו, והאיך שהרבי בשיחתו הנפלאה העלה אותו על דרך האמת, והציל את נשמתו מרדת שחת, ונשא יודי נאמן לה' ולתורתו כל ימי חייו.

(אמת ליעקב (הוצאה חדשה) עמ' קס"ט – קע"א)

סיפור שבועי שלח

מסודר בפרנסתו

הזדמן לידי קונטרס שכתב יהודי ניצול שואה, ובו הוא מתאר את שעבר עליו באותה תקופה, וכיצד הצילו הקב"ה פעם אחר פעם מידי הנאצים הארורים. יהודי זה התגורר בגרמניה עצמה, ומיד כאשר החל הצורך היטלר ימ"ש להפריח את הצהרותיו המאיימות נגד היהודים – והיה זה יותר משנתיים לפני פרוץ המלחמה – נתן הקב"ה בליבו את ההחלטה למכור את כל נכסיו ולצאת מהארץ הזו.

הדבר לא היה פשוט, כיון שיהודי זה היה 'מסודר' בפרנסתו ובנכסיו, והיו לו נכסים רבים, דניידי ודלא ניידי. אבל, ההחלטה שהתקבלה בליבו היתה כה חזקה, שמאומה לא עמד בדרכו, והוא מכר את הבתים שהיו בבעלותו, וגם את כל יתר הנכסים.

המטבע היציב והאיחון ביותר בתקופה ההיא, היה הרובל הרוסי. כל הסוחרים עשו בו שימוש, וידעו שהרובל הוא מטבע שכדאי ושווה להשקיע בו לטווח ארוך, ואין לכאורה שום דבר שיהא בכוחו לזעזע את חוסנו של הרובל.

גם היהודי שלנו, המיר את כל הכסף שקיבל ממכירת נכסיו לשטרות של רובלים רוסיים, וכאשר הכסף היה בידו החליט להעתיק את מקום מגוריו להולנד, שהיתה מדינה שקטנה וניטרלית, והכל היו בטוחים שהנאצים יניחוה לנפשה, ולא ירצו לפגוע בה ולהשתלט עליה.

בהגיעו להולנד, השתדל מיודעו לבנות את עצמו מחדש, ולשקם את פרנסתו, כפי שהיה בגרמניה. ואכן, בתקופה הראשונה הכל הלך למישרין. יום אחד מגיע היהודי לביתו, חוזר ומבוהל, וכשנשאל מה קרה, הוא מציג דף עיתון שבו היה כתוב שהכלכלה הרוסית התמוטטה לחלוטין, והרובל בעקבותיו... בידיעה בעיתון נאמר שהמטבע הרוסי איבד את ערכו בצורה מוחלטת, והוא אינו שווה אפילו את הנייר שעליו הוא מודפס.

יוצא אפוא, אמר האיש, שכל הכספים שחסכנו, ובעצם כל הרכוש והנכסים שלנו – אינם שווים עכשיו מאומה! עצם המחשבה על המציאות הזויה הזו, הביאה את מיודענו לפלנטה אחרת, ולהרגשה מוחשית בדברי חז"ל שלמדנו שהחסכונות האמתיים נתונים רק בבית המדרש, ולא באוצרות הכסף והזהב.

המהפך המחשבתי שהחל בו מאותו רגע, הביאו להחלטה נוספת, חזקה יותר מזו הראשונה שקיבל בהיותו בגרמניה (כשהחליט לעבור להולנד), והיא, לעזוב את הגולה הדויה, ולעלות לארץ ישראל. בתוך ימים אחדים ארז את מה שנשאר לו בהולנד, ועלה לארץ הקודש.

ומי שמכיר את ההיסטוריה, יודע שהולנד היתה אחת המדינות הראשונות לכיבוש הנאצים, שהעבירו את נתיניה היהודים לאושוויץ. כבר בימי הראשונים של הכיבוש, דרשו הגרמנים מהשלטון ההולנדי שיעביר לידיהם את שמות הנכבדים היהודיים בקהילותיהם, ואותם הרגו תחילה.

'כיון שאני נמנית על הנכבדים הללו, סיפר היהודי לבניו ברבות הימים, אין ספק שאם הרובל הרוסי לא היה מתמוטט, והייתי נשאר בהולנד עוד תקופה קצרה, גם אני הייתי נשלח לאושוויץ רח"ל!'

נס של ממש נעשה ליהודי זה, והנס החל כבר ברגע שהחליט לרכוש את הרובלים, שכן הם הם היו הסיבה להצלתו בהולנד. הנס המשיך מאוחר יותר עם התמוטטותו של הרובל, כשהחבר שדיוקא סיבה זו הניעה אותו לעזוב גם את הולנד, ולעלות לארץ ישראל, ולהינצל מציפרי החיה הנאצית.

עכשיו נחשוב לרגע; כשיהודי שלנו שמע את דבר קריסתה של הכלכלה הרוסית, הלא באופן טבעי הוא הרגיש מאוד מאוד רע. איך יתכן אחרת?! הלא התמוטטות הזו גורמת לו עתה להישאר ריק מנכסיו, ולהיות עני וחסר כל!

אבל אם היה יודע שהכל לטובתו, לא היה נותן להרגשות הלא טובות שיחדרו למוחו כלל וכלל!

ואם היו שואלים אותו, במה הוא רוצה לבחור, ברובלים רוסיים או בחיים, בוודאי שתשובתו היתה שהוא מעדיף את החיים גם על פני מיליוני רובלים. וזה בדיוק מה שהקב"ה עשה לו.

היהודי שעליו אנחנו מדברים לא הסתפק בהחדרתה של האמונה הזו רק לליבו הוא, אלא התאמץ גם לחנך את ילדיו ברוח זו. מה עשה? – גם לאחר שהרובלים הרוסיים איבדו את ערכם, ולא היו שווים מאומה, לא השליך אותם לפח, אלא שמר חלק מהם במזוודה מיוחדת, וכשהגיע לארץ חלה את הרובלים במסגרת מיוחדת בסלון ביתו.

למען דעת כל עמי הארץ את הנס הגדול שנעשה לו ע"י הרובלים הללו, ולמען ידעו בניו ונכדיו וכל צאצאיו את הכלל החשוב הזה שכל מה שעושה הקב"ה, לטובה הוא עושה. (ברכי נפשי)

משל ונמשל

ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם.

פירש רש"י: "וכן היינו בעיניהם – שמענו אומרים זה לזה נמלים יש בכרמים כאנשים".

סיכום הטיעונים שבפי המרגלים בשובם משליחותם היה כמבואר בפרשה (יג, לג): "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם".

היתה זו שפלות רוח שלא במקומה, והיא שגרמה להם להוציא דיבה רעה על הארץ ולהיכשל בשליחותם. מאלפים בנדון זה הדברים שכתב ה"שפת אמת" (תזוז"מ) כי שני חלקי הפסוק מתקשרים היטב ביניהם, באשר קיימים קשרי גומלין בין מה שהיו נראים כחגבים בעיני עצמם לבין מה שנראו כן בעיני הענקים. כך היא המידה הנוהגת בעניינים אלו. הם לא היו יכולים להראות קטנים בעיני אחרים, אלמלא שקודם לכן איבדו בעצמם את תחושת החשיבות הבריאה, שהיתה אמורה להיות להם. העיון בדברי רש"י יעמיק עוד יותר לקח זה. רש"י מבאר (על פי הגמרא סוטה לה ע"א) את טענת המרגלים: "שמענו אומרים נמלים יש בכרם כאנשים", תמה על כך רבי עובדיה מברטנורא, הרי הם אמרו חגבים ומדוע כתב רש"י נמלים? אלא, שאם אדם רואה את עצמו קטן כמו חגב, אחרים יראו אותו קטן עוד יותר, כמו נמלה קטנטונת!...

כמעט כל הדברים שאנו עושים בחיים, מושפעים מהסביבה החברתית. אנחנו רואים מה כולם אוהבים – וגם אנו אוהבים את זה. אנחנו רואים מה כולם לובשים – וגם אנו לובשים את זה. אם כולם עושים כן, כנראה שזה מה שצריך לעשות, אנו אומרים – ואיננו מודעים לכך שמאחורי השיגעונות' החדשים עומדים כמה אנשים בודדים שמסובבים את כל העולם על האצבע הקטנה שלהם. הם לא מפסיקים להמציא המצאות שמבזוזות את רגעי החיים היקרים על שטויות חולפות. אם נזכור שהדבר היחיד שיכול להעניק סיפוק והנאה הם ערכים אמיתיים וחיים של אמונה, נחליט על דרכנו ועל מעשינו מתוך שיקול דעת וכובד ראש, ולא נלך שולל אחרי כל רוח מצויה.

בענין זה מצאנו מעשה נפלא אולי משל היה, מפרי עטו של הרב דוד קליינר שליט"א: הקיץ הסתיים, ולאחלו של אבו רוחרו, ראש שבט הג'בליה הבדואי, החלו להגיע ראשי השבטים מכל האזור, שבט הג'בליה התגורר במאהל גדול בלב המדבר, במקום שבו מזג האוויר קיצוני והפכפך. בקיץ שרר חום נוראי, אך בחורף, עם בוא הגשמים, היה הקור במדבר מקפיא עצמות.

אבו רוחרו היה יותר מסתם עוד מנהיג שבט, חכמתו הרבה נודעה בכל רחבי המדבר, וראשי שבטים רבים היו מתייעצים איתו בכל ענין: החל מקביעת מועד גז הכבשים ועד טיב עורות הגמלים לבניית האוהלים. גם בוויכוחים בין רועים על שטחי מרעה היה אבו רוחרו מפשר ומתווך, אבל המומחית שלו בה' הידיעה היתה מזג האוויר.

עם תום הקיץ היו מגיעים אליו ראשי השבטים מכל הסביבה, ומבקשים לדעת האם החורף יהיה קר וגשום. הבדואים מתגוררים באוהלים פרוצים לרוח, ורצוי מאוד לדעת מראש את מזג האוויר. ככל שהחורף צפוי להיות קר וגשום יותר, כך יש להיערך בהתאם ולאסוף יותר עצים לצרכי הסקה. גם הפעם הגיעו לאוהלו של אבו רוחרו משלחות מכל שבטי הסביבה ושאלו מה יהיה מצב הגשמים בחורף. אבו רוחרו יצא לרחרח את האוויר ואחר כך נטל בידו מעט חול וסינן אותו מבין אצבעותיו. לסיום הוא הביט לעבר העננים ובדק את מהירות הרוח ואת כיוון נשיבתה.

השנה יהי קר וגשום, הודיע לבסוף. הבדואים נערכו מיד בהתאם. הם החלו לאסוף עצים ולאחסן אותם במערות ובמקומות המסתור, כדי לקדם את פני הקרה. חודש עבר, אך שום ענן לא נראה באופק, השמים היו תכולים מתמיד, ושמש סתוית חיממה את המדבר.

שוב הגיעה משלחות מכל שבטי הסביבה, ושאלו את אבו רוחרו האם החורף יהיה קר וגשום. אבו רוחרו היה מעט נבוך, אך לא הראה זאת כלפי חוץ. הוא יצא בשנית למרחבי המדבר, ערך סיבוב בין ההרים והגאות וחזר כשפי ששובה: 'קר וגשום יהיה השנה, והמשקעים יהיו רבים מאד'. מנהיגי השבטים חזרו איש איש לאהלו, וזירזו את אנשי השבט להמשיך וללקט עצים רבים להסקה מפני גל הקור הקרב. חודש נוסף חלף, ומזג האוויר החורפי לא הגיע.

שוב הגיעו משלחות מכל הסביבה הקרובה והרחוקה אל פתח אוהלו של ראש השבט המהולל, ושאלו אותו האם עדיין הוא סבור שהחורף יהיה קר וגשום. אני חייב לצאת את המרחבים על מנת לבדוק את הנושא היטב, אמר אבו רוחרו, עלה על הגמל ויצא ברכיבה מהמאהל. במשך חצי שעה רכב אבו רוחרו עד שהגיע לישוב עירוני קטן ששכן בגבול המדבר.

הוא ניגש לטלפון ציבורי, הביט ימינו ושמאלו לראות שאיש לא מבחין בו, וחייג מספר מסויים.

שלום, כאן המרכז המטאורולוגי, במה ניתן לעזור? נשמע הקול מעבר לשפופרת. לפני חודש דיברתי אתכם, אמר אבו רוחרו, 'ואמרתם שירד הרבה גשמים במדבר, אבל בינתיים אין שום טיפה.

'אדוני, אל דאגה' אמרה החזאית, 'על סמך נתונים עדכניים המצויים בידנו, עומדים לרדת גשמי זלעפות'.

'תודה רבה' אמר אבו רוחרו והחזיר את השפופרת.

הוא עלה על הגמל ורכב במהירות לעבר המאהל.

'אל דאגה' אמר לאנשים שחיכו לו 'החורף הזה ירדו גשמי זלעפות. קצת סבלנות והגשם יגיע'.

הבדואים המשיכו לאסוף עצים, אבל חודש נוסף עבר ושום ענן לא נראה בשמים. שוב צבאו על פתח אוהלו של אבו רוחרו בדואים מכל הסביבה ודרשו לדעת: 'מה עם הגשמים? מדוע אין גשם?'

אבו רוחרו עלה על הגמל ודהר לכיוון הטלפון הציבורי. שלום כאן המרכז

המטאורולוגי במה ניתן לעזור? שאלה החזאית. 'גברתי הנכבדה' הרים אבו רוחרו את קולו 'ואמרתם שירד גשם, אבל המדבר יבש וצחיח. על סמך מה אתם קובעים את התחזית שלכם? מכיון שאתה מתקשר קבוע, אמרה החזאית, 'אני אומר לך. האמת שהמפות הינופוטיות שלנו לא מראות על גשם, אבל בכל זאת אנחנו יודעים שעומד לרדת גשם.

איך אתם יודעים? שאל אבו רוחרו. פשוט מאד, כי נודע לנו שהבדואים במדבר אוספים עצים מתחילת החורף כמו מטורפים. והבדואים יודעים מה הם עושים...

תורת היהדות גורסת, כי כשם שאדם מסוגל להיות "בעל בית" על עצמו ולהגיד "לא" ליצריו ולדחפיו, באותה מידה הוא מסוגל להתייצב בעוז מול נחשולים של עדריות אנושיות. גם אם רבים מתנגדים לאמת הפנימית שלו, הוא יכול להתעלות מעל "כולם" לנהוג לפי צו מצפונו.

בנידון זה למדים בעלי המוסר לקח מהלכה אחת שנאמרה אפילו אודות בעלי חיים וממנה ניתן להקיש בקל וחומר ביחס לאדם.

בהלכות טריפות נפסק להלכה שאם עוף או בהמה הושלכו מהגובה, הרי הם בחשש טריפות משום "נפולה". ההלכה חוששת שמה הפלתם מהגובה גרמה לפגימה באיבריהם הפנימיים ועל ידי זה הבהמה או העוף נטרפו. אולם ההלכה קובעת שישנן צורות בדיקה מסוימות שעל ידן ניתן לוודא שבעל החיים לא נטרף.

אחת מן הבדיקות הללו היא אם עוף נפל מגובה, והנה למרות זאת הוא מצליח לשחות במים, השחייה בנהר מצביעה על כך שהעוף, האווז או הברווז, לא נפגע במאומה ואין בו חשש טריפות.

אולם ההלכה מסייגת את דבריה בקובעה שבמה דברים אמורים? אם העוף שוחה נגד הזרם, אולם אין הוא שט עם הזרם אין בכך שום ראייה לבריאותו. גם עוף פגוע וטרף, ואפילו בול עץ, עשוי לנוע עם הזרם, ואין בכך הוכחה שיש בו שמץ חיות.

ומכאן ניתן ללמדו קל וחומר לאדם שחיותו נבחנת ביכולתו לשחות נגד הזרם, בעוד שזרימה עם העדר אין בה כדי ללמד על כושרו וכשירותו של האדם, שמלכתחילה נוצר להיות עצמאי ובלתי תלוי. משורש העובדה שאדם הראשון נברא יחידי, נובעת תכונת היותו ייחודי ומכאן השאיפה הטמונה במוקד מעמדי הנפש להיות מקורי, עצמאי. אשר על כן דעת תורה גורסת שהאדם נדרש להיות עצמאי, לבל יירתע מפני "מה יאמרו הבריות". אם הוא סבור, למשל, שדיעה מסוימת היא שגויה, או שנוהל מסוים הינו פסול, הוא צריך להישאר איתן בדעתו, למרות שסביבתו אינה גורסת כן.

כאמור, זו היתה, אפוא, זכותם הגדולה של יהושע וכלב, שלמרות שעשרת המרגלים עימם הוציאו דיבה על ארץ ישראל, הם עמדו בתוקף על דעתם, ולא שיתפו עימם פעולה.

דוגמת מופת בתחום זה הראה לנו אברהם אבינו ע"ה. הוא היה סמל ומופת להתנהגות אצילית שבין אדם לחבירו, אולם כל זה לא סתר את השקפתו ואמונתו שעליה מוכן היה

למסור את נפשו. אברהם אבינו מסר נפשו בשביל להכניס אורחים, ואפילו כדי להתפלל על סודם, אולם בעוז רוח הוא בעט בכל המוסכמות של החברה האילית שסביבו כדי לדבוק באמונת האמת. לא בכדי אמרו חז"ל ששמו נקרא "אברהם העברי", על שם שכל העולם כולו עמד מעבר אחד, והוא לבדו, יחיד ובודד, עמד מהעבר שמנגד. אכן זוהי עצמאות השקפתית הראויה לשמה. (בנועם שיח)

שונים לא להתרגש, הוא רוצה להוציא מאיתנו פונטיציאל. זכור! ותפנים! הבעיות בונות אותנו אבל לא מגדירות אותנו, הבן אדם זה לא הניסיונות שלו זה לא הפיטורין מהעבודה שלו זה לא המצב שלו וכו', אלו רק כרישים קטנים בשביל לרזר לתורה ומצוות ולבנותו לעולמי עד. זכור! אין דגים טריים בלי כרישים!

חזקו ואמצו הצליחו בדרככם הטוב, ותזכו לסייעתא מן שמיא. ב. בגיליון בפרשת במדבר בסיפורים על כ"ק מרן האדמו"ר האמרי אמת, הבאתם סיפור שהרבנית שאלה את האמרי אמת על מה שאומרים כרחם אב על בנים דלכאורה הרי האם מרחמת יותר על ילדיה מהאב, אז למה מבקשים כרחם אב, ולא כרחם אם? ותירץ לה האמרי אמת שאין אנו מעיזים לבקש כרחם אם, ואנו מבקשים שלכל הפחות ירחם אלינו כרחם אב על בנים, ע"כ מה שהבאתם. ואני שמעתי הסיפור הזה הפוך, לפני שנים מפי הראש ישיבה דגור באמריקה הרה"ח ר' דוד אולבסקי ז"ל, שסיפר כך שהאמרי אמת ישב בביתו ואחד הילדים בכה, והאמרי אמת לא התייחס לילד שבכה, שאלה הרבנית לאמרי אמת מדוע לא מתייחס לילד שבוכה, ענה האמרי אמת לרבנית שכתוב כרחם אב על בנים, ומשמע שרחמי האב על הבן, אך הוסיף האמרי אמת שכתוב שרחמי האם על הילדים יותר מרחמי האב, אז אמרה הרבנית שאין אנו מעיזים לבקש כרחם אם, ולכל הפחות מבקשים כרחמי אב על בנים.

בין כך ובין כך, המסר מובן שלכל הפחות מבקשים כרחם אב, שכרחם אם אין אנו מעיזים לבקש. יה"ר שתמשיכו בפועלכם הטובים ותזכו להרבות בהפצת התורה, וחיוזק כלל ישראל, מתוך כוחות דשנים ורעננים, אמן, ואמן.

אחד מאנ"ש הנהנה כל שבוע מחדש מהגיליון

אחד מאנ"ש הנהנה כל שבוע מחדש מהגיליון

מבט לחיים

יפנים של פעם נסעו לדוג דייג והיו מגיעים עם ספינות קטנות לכפר, לאט לאט הכפר גדל והיו צריכים כמויות גדולות של דגים נכנסו לתוך הים עמוק אך עד שהיו חוזרים, הדגים היו מתים ומסריחים, לא ידעו מה לעשות, עד שאחד מהן הציע שיעשו בריכות בתוך הספינות, וכך עשו, והלכו הלוך וחזור הלוך וחזור אבל בשלב מסוים הכפר גדל והיתה צפיפות נוראה בבריכות הדגים אשר בתוך הספינה והיו מתים הדגים ולא היו מריחים מי יודע מה, עד שמצאו פיתרון גאוני הניחו בתוך הבריכות שבספינות כרישים קטנים, ואז הדגים צריכים לברוח ולהתחמק ולנסות לשחות בכל הכח, וכך שמרו על טריות והגיעו לכפר טריים וטובים. והנמשל ככה זה בחיים לפעמים ה' מכניס לנו בתוך החיים כרישים קטנים, או לפעמים יותר מכרישים קטנים, אתגרים נסיונות מסלולי חיים

מחשבה בעומק

מאת יוסי הגלילי שני שנוררים באו יחד לקבץ נדבות אבל עשיר העירה לאחד נתן מאה רובל ואילו לשני נתן מעטפה עם... כשיצאו החוצה פתח את המעטפה וראה צ'ק דחוי על סך מיליון רובל. שני אנשים מגיעים לחיים אחד מקבל הכל על מגש של כסף ואילו השני מקבל מעטפה סגורה עם צ'ק דחוי אך דע לך שהצ'ק מכיל מיליון רובל.

מכתב למערכת

לכבוד המערכת הנכבדה, השלום והברכה! ראשית הנני רוצה להודות על הגיליון במילים ספורות, את ההנאה והחיזוק שאני מקבל מהגיליון בכל שבוע מחדש, חיות וטעם טוב מהפרשה בכל השבוע מחדש, פשוטו כמשמעו!

<p>ותרם לע"ו הגאון החסיד הרב נחמיה שרייבמן זצ"ל בן הרה"ח הקדוש ר' חיים הי"ד זכה להחזיר תורה, ירא"ש וחסידיה בהדרכת והכוונת רבוה"ק שלהם החתבל עד יומו האחרון לכאלף תלמידים בישיבה לצעירים בישיבת תפארת משה בצלאל דחסידי גור שאותה יסד ובראשה עמד. נלב"ע כ' סיון תשע"א - ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>נתרם לע"ו הרה"ח ר' יוסף צבי ז"ל בן הרה"ח ר' מוחם בנימין ביינוש ז"ל פרנקל נלב"ע י' סיון תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p>
<p>נתרם לע"ו הרה"ח ר' חיים מרדכי ז"ל בן הרה"ח ר' יחיאל ז"ל - פרקל נלב"ע כ"ט סיון ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>נתרם לע"ו הרה"ח ר' יעקב ישראל ז"ל בן הרה"ח ר' יהודה ז"ל - טינקלר נלב"ע כ"א סיון תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p>

ברכת מזל טוב
ברגשי שמחה וחדווה, משגרים אנו כוס של ברכה מרובה, קדם הבה"ח נחמד למעלה ולמטה אהוב והביב מוכתר בנימוסין בקי בחדרי תורה ה"ה **יצחק מאיר אייזקוביץ** נ"ו **לרגל הימנסו לעול תורה ומצוות בשעטו"מ למזל"ט** יעזור השי"ת שייגדל ויתעלה בתורה ויראת שמים וירוו ממנו הוריו רוב נחת דקדושה מתוך שפע הצלחה והרבה סייעתא מן שמיא.

מזל טוב וגדיא יאה
ברכות ותחילות נשגד אל מעלת כבוד ידידנו החשוב והנעלה שימו מפארים בקרב ידידים, נעים ההליכות בסבר פנים יפות אהוב ונחמד לכל, מקבל כל אדם בשמחה ובמאור פנים וכן ראש וראשון לכל דבר שבקדושה מעוטף בכתר שם טוב, איש חיל רב פארות והילולים **יוסף ווקסלר** שליט"א **לרגל הולדת בתו למזל"ט ובשעטו"מ** טנא מלא ברכות נרימה מעומק לבבנו, שיוכה לדאות מלא חפניים נחת דקדושה, במידה רבה וגדושה, מכל יוצ"ח, מתוך רוב שמחה ומתוך עושר ואושר וכבוד, אך טוב וחסד ירדפוך וישיונך כל ימי הוימים, יאריך ה' את ימיהם טוב ובנעימים, יוקיים בכם כל הברכות והתובות בתורה מתוך הצלחה בס"י. בכבוד רב המערכת וצוות העורכים

אנעים זמירות
קריבו שושבינין שאו זמרה ותנו תוף בהלל וקול תודה, כשהשמחה שורה בבית ידידנו הנערץ, המאיר פנים לכל אדם, וכל דבריו נהנת נאמנים ונחמדים, שייך עייל שייך נפיק, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, תמיד שמה בחלקו ועזר וסייע בהפצת אור התורה **ה"ה החתן יחיד יצחק צבי רוטנברג שליט"א** אשר הרים נדבה לרגל **שמחת השבת שבע ברכות בשעטו"מ למזל"ט** ובכן יהי רצון מלפני הגבורה תעלה נא עתירה שמשמחה זו וישפע שפע רב למשפחתו ולכלל חבריו וידידיו בשמחות הלאה בלב שמה וזיכה לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות מתוך שפע שמחה וסיפוק הצלחה בגו"ר וכט"ס. המערכת וצוות העובדים

נא לשמוע על קדושת הגליון, ונא לא להשאירו על השולחנות, ולא לקרוא בגליון בשעת התפילה